

Samizdat.sk

O B S A H

Panna Mária a my	4
Don-Bosco nám odkazuje	7
Dejiny Cirkvi	11
Naše vzory	15
Cesta k svätosti	18
Biely Sokol	24
Robinsoniáda	27
Kroky mladosti	30
Z misií	36
Mám problém	40
Hádanky	43

Milí chlapi, práve sa vám dostalo do rúk nové číslo nášho časopisu. Keď v nom budete listovať, zistíte, že Svetlo prešlo menšou grafickou a obsahovou úpravou. Určite neprehliadnete, že okrem stálych rubrik ako sú "PANNA MÁRIA A MY", "DEJINY CIRKVI" a "CESTA K SVATOSTI", pribudlo niekoľko nových. S nimi by som vás chcel v nasledujúcich riadkoch trochu oboznámiť.

Zivotné cesty svätých budeme sledovať aj naďalej, avšak v rubrike, ktorá má nový názov - "NAŠE VZORY". Zaujímavosti zo života sv. don Bosca vám budeme odteraz prinášať v príspevku "DON BOSCO NÁM ODKAZUJE". Osudy skupiny chlapcov môžete na pokračovanie čítať v príspevku "KROKY MLADOSTI". Celkom novými sú tieto rubriky: "BIELY SOKOL", v ktorej vám náčelník Apačov bude rozprávať o indiánskom charaktere; "Z MISSION", v ktorej sa dozviete, ako žijú a pracujú naši misionári, rozídení po svete; a "MÁM PROBLÉM", v ktorej vám pomôžeme správne riešiť vaše problémy. Samozrejme, okrem toho hry, hádanky, humor atď.

Verím, chlapi, že sa vám Svetlo bude páčiť aj v tejto novej úprave a že aj naďalej bude vašim verným spoločníkom.

- Poznáš Máriu?
Ak si veriaci, opýtaš sa ma:
- Pannu Máriu? Áno.
- Tak mi niečo o nej povedz!
- Je matkou nás všetkých. Pozdravujeme ju denne v modlitbe "Anjel Pána", vo sv. ruženci, či v krásnom "Zdravas, Mária". Voláme ju Nepoškvrnená, Pomocnica, Ochránkyňa a dávame jej aj ďalšie tituly, ktoré sú všetky obsiahnuté v loretánskych litániách. Tiež viem povedať o udalostiach, ktoré sú o Panne Márii zaznačené v evanjeliách. No chcel by som vedieť viac. Napríklad, čo znamená meno "Mária" a takisto o okolnostiach a prostredí, v ktorom Panna Mária vyrastala.

- Dobre, poviem ti, čo viem. Panna Mária ako izraelská deva bola navonok podobná mnohým iným devám. Jej meno - Miriam /cez latinčinu neskôr nadobudlo podobu Mária/ bolo vo vtedajších časoch azda najrozšírenejšie ženské meno v Palestíne. Zo siedmich žien, ktoré evanjeliá spomínajú, päť ich nosí meno Mária - Mária Kleofášova, Mária Magdaléna, Mária Salome, Mária, sestra Lazareva, a Mária, matka Markova. Toto meno malo viacero významov, napríklad "milovaná Jahvem". Podľa mena bola teda Panna Mária jednoduchou, nenápadnou dievčinou. Roky o nej nik nič nevedel, tak ako neskôr celé

roky ľudia nič nevedeli o Pánu Ježišovi. A predsa jej meno sa stalo slávnym naveky.

Až do zvestovania a narodenia Ježišovho, sa život Panny Márie uberal celkom všedne. Jozefovou snúbenicou sa stala, keď mala okolo 15 rokov. V Palestíne je to pre devu už vek, v ktorom je súca na vydaj, kým u nás je to o niekoľko rokov neskôr. V Izraeli bolo samozrejmosťou, že sa mladá deva zasnúbi,

vdá a stane sa matkou. V čase zvestovania Panna Mária bola zasnúbená, ale ešte nežila v manželstve. Zásnuby v Izraeli boli stavom omnoho závažnejším, než je tomu dnes u nás. Snúbení už patrili k sebe, no nežili ešte spolu ako manželia, lež oddelene vo svojich rodinách, ako predtým.

Zaiste ťa zaujíma, ako vyzerali domy, v ktorých Panna Mária bývala ako dieťa, aj neskôr. Boli to domy napolo jaskynné, ako to ešte aj dnes často vidno v tých krajinách. Bola tam kuchyna s pecou a príslušenstvom, s veľkými amforami zásob, s nádobami a košmi. Chodilo sa boso alebo v ľahkých sandáloch z dreva či kože. Odev na zimu bol vlnený, v lete ľanový. Čo sa týka pokrmov, ktoré Panna Mária chystala pre svoju rodinu, bol to jačmenný chlieb v ploských posúchoch, šošovica, olej, cibuľa, bôb, rajčiny, reďkovka a mnoho ovocia. Mäso sa jedlo veľmi zriedka.

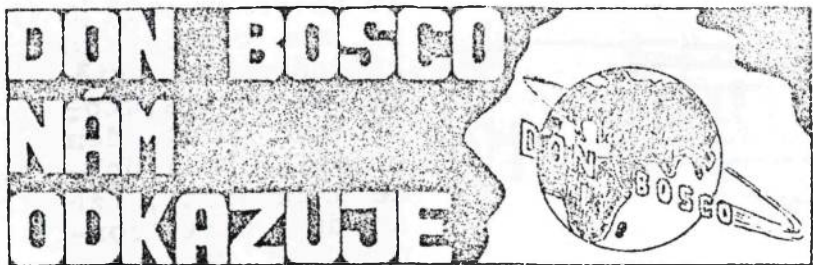

Mária chystala jedlo, udržiavala šatstvo, prala a priadla. Dieťa Ježiš občas prerušovalo jej prácu slovami: "Immi, immi!" Neskôr chlapec Ježiš svojej matke pomáhal a po smrti sv. Jozefa sa staral sám ako tesár o živobytie. Ich dennú prácu prerušovalo jedlo a modlitba.

Čo sa týka modlitby, najmenej trikrát denne sa modlili žalmy a Požehnanie. V sobotu sa všetka práca nechala, aj z domu sa smelo vychádzať len na presne určenú vzdialenosť "sobotnej chôdze".

Takýto život prežívala Panna Mária spolu s Ježišom bez zmeny tridsať rokov v Nazarete. Žena, ktorú si Boh vyvolil, aby bola Matkou Pána Ježiša. Matkou, ktorá je obrezom našich pozemských matiek. Matkou, ktoré nás miluje.

Keď som prednedešvnom dočítal životopis sv. Jána Bosca, na chvíľu som sa zamyslel a bol som trochu smutný. "Aká škoda, že don Bosco tu už nie je! Veď život s ním by bol taký zaujímavý. Co by asi povedal nám, chlapcom, ktorí žijeme teraz, na konci 20. storočia?" Ako som tak rozmýšľal, zrazu som len vo svojom vnútri začul zreteľný hlas:

- Prečo si taký smutný? Veď ja som tu, pri tebe.

- Cože? Kto ste?

- Ty ma nepoznáš? Veď si o mne pred chvíľou čítal!

- Don Bosco, to ste vy? Ako je to možné?

- Nuž vidíš, je to tak. Ja som stále medzi vami a neustále na vás všetkých hľadím.

- To je výborné! To je výborné! Don Bosco, tak veľmi by som sa vás chcel spýtať na mnohé veci, alebo si niečo pekné od vás vypočuť.

- Veď práve preto som k tebe prišiel. Ale vieš čo? Nech ťi najprv porozpráva o svojich zážitkoch môj mladý priateľ Pietro.

Konečne zazvonil zvonec, ktorý nás každé ráno budil. Teraz nás nemuseli z postelí vyháňať ako inokedy. Všetci sme rých-

lo povyskakovali a už sme bežali na každodennú rozcvičku. Dozorcovia, ktorí nás každý den strážili, boli úplne prekvapení, že sme dnes takí vzorní. Ani väzenské múry sa mi nezdali také škaredé ako inokedy. Slnko už viselo pár centimetrov nad obzorom a ja som sa ešte viac tešil. Ved je tu den výletu s don Boscom! Sľúbil nám to a on slovo dodrží!

O nejakú chvíľu don Bosco klope na dvere riaditeľa väznice.

- Dalej! - ozve sa zvnútra. - Á, don Bosco, to ste vy? Tak predsa ste prišli? Nerozmysleli ste si to? Znovu vás musím upozorniť, že sú to všetko zloději, bitkári a zaháľači. Istotne to zle dopadne.

- Pán riaditeľ, ale sú to všetko moji priatelia. Ja im verím a viem, že ma neklamú.

- Nuž, vidím, že vás zbytočne budem prehovárať, nepomôže to; vezmite však na vedomie, že tým preberáte všetku zodpovednosť na seba.

- Samozrejme, pán riaditeľ, a skutočne sa nemusíte báť, večer sa vrátíme všetci späť.

Presne o ôsmej sa otvorila brána väznice a my spolu s don Boscom a piatimi chlapcami z oratória, ktorí prišli s ním,

sme sa veselo vydali na cestu, ktorá viedla do blízkeho lesa. Celé dopoludnie sme strávili v hre a speve. Potom sme všetci prišli do blízkeho zámočku, kde mal don Bosco svojich priateľov a tam sme dostali výborný obed. Po obede sme sa pomodlili ruženec a don Bosco nám povedal veľmi zaujímavý príbeh. No a potom až do večera hry a veselé žartovanie spolu s don Boscom.

Keď sme sa večer vracali, všetci spievajúci, pán riaditeľ na nás pozeral z okna a bolo vidieť, že je veľmi spokojný. Nikto nechýbal.

O chvíľu ma odtiaľto pustia a ja už viem, kam pôjdem. Nebudem sa viac potíkať po uliciach, veď don Bosco ma čaká.

- To bolo nádherné! Ale povedz mi, to ste sa vôbec nebáli, že vám tí chlapci ujdú?

- Trochu aj hej, ale oveľa viac som im dôveroval, že ma nesklamú, veď sme boli všetci veľmi dobrí priatelia.

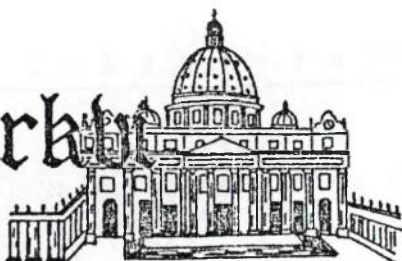
- Chcel by som niečo podobné zažiť.

- A myslíš si, že to dnes nemôžeš? Skús sa len trochu poobzerať okolo seba, či nenájdeš nejakých smutných a znechutených ľudí aj dnes. Kamarát má problémy v škole a nevie, ako to dopadne. Iný má chorých rodičov, alebo sám trpí a nie je mu vôbec do reči. Dalšiemu niekto ublížil a on sa sám nevie brániť, lebo je slabý. Práve tým, ktorí sú smutní, ktorých nemá kto potešiť ako mojich malých väzňov, môžeš prejaviť lásku a pozornosť.

- Áno, don Bosco. Poznám jedného takého chlapca. Skúsím to.

- Tak to bude výborné!

Dejiny Cirkvi

Drahí chlapci, v cirkevných dejinách sme sa dostali na prelom 10. a 11. storočia. Toto obdobie bolo poznačené zápasom Cirkvi o pokoj. Prečo o pokoj? Azda bola Cirkev prenasledovaná? Prenasledovaná nebola, no postihlo ju niečo horšie. Totiž kresťanskí /?/ panovníci zasahovali do vnútorného života Cirkvi, prispôbovali si evanjelium podľa vlastných chutí, čím rozvracali jednotu. Takýmto panovníkom bol cisár Henrich IV. Za biskupov na svojom území dosadzoval takých, ktorí vyhovovali jeho požiadavkám. Často to boli i menej hodnotní ľudia. Cisárova neposlušnosť zašla tak ďaleko, že ho pápež Gregor VII. musel exkomunikovať.

Chlapci, dnes ešte nechceme navštíviť pápežský dvor, ale viac si všimneme tých, ktorí svojím nenápadným životom budovali európsku kultúru, rozvíjali duchovný život ľudu a svojimi obetami uzmierovali Pána za odpadlých kresťanov. Budeme hovoriť o rehoľníkoch. Viem, už sme ich raz spomínali, no nezaškodí sa k nim vrátiť a doplniť si celkový obraz o ich živote a práci.

Rehole, ktoré vznikli v 10. a 11. storočí si za cieľ postavili obnovenie mníšskych ideálov benediktínov z predchádzajúcich starších dôb. Boli to rehole cisterciánov, kartuziánov a kamaldulov.

C i s t e r c i á n i

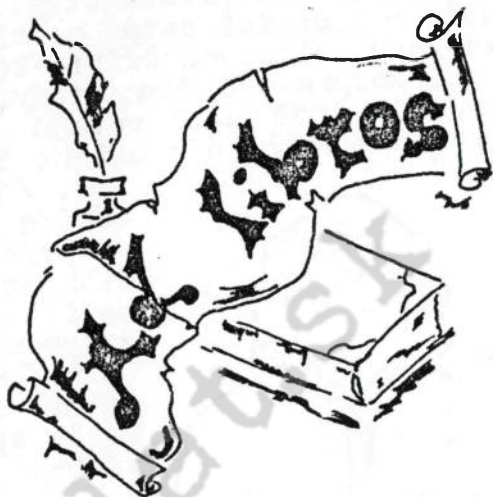
Založil ich sv. Róbert /zomrel 1110/. Za svoje centrum si zvolili pustovne v pralese Cisteaux /čítaj Cistö/ neďaleko Dijonu /čítaj Dižonu/ vo východnom Francúzsku. Cisteaux sa stal materským domom mohutnej rehole, ktorá mala veľký zástoj v stredo-vekej duchovnosti aj v našich krajoch. Ich duchovnosť bola podobná duchovnosti benediktínov s tým rozdielom, že čas na modlitbu, prácu a štúdium mali presne rozdelený.

K a r t u z i á n i

Založil ich sv. Bruno na začiatku roku 1084 so svojimi spoločníkmi v divokých horách v okolí Grenoblu. Sv. Bruno predtým ako

veľký učenec prednášal v Remeši. Práve preto do pravidiel rehole zaviedol i smernice, ktoré sa vzťahovali na štúdium a opisovanie kníh. Pred vynájdením tlače bol kartuziánsky mních opisovačom a veľkým milovníkom kníh. Preto ich kláštory boli veľkými knižnicami. A keď sa stalo, že v ich kláštore vypukol požiar, všetkým bol vydaný rozkaz: "Ad libros!" - "Chránite knihy!"

K a m a l d u l i

"Otcom" tejto rehole je sv. Romuald. Rehoľa bola založená v roku 1012 na mieste zvanom Camaldoli v toskánskych horách.

Heslom kamaldulských mníchov boli slová sv. Pavla: "Váš život je s Kristom skrytý v Bohu." Okrem toho zachovávali pravidlá benediktínov.

Kamalduli - sa delia na tri kategórie:

1. Cenobiti - žijú spoločným životom. Tento typ rehoľníkov je v kamaldulskom kláštore ojedinelý. Sú to tí, ktorí udržujú aký-taký styk so svetom.

2. Eremiti pustovníci - tvoria väčšinu. Žijú v domoch oddelených záhradami. Zvony pustovne ich sedemkrát za den zvolávajú na bohoslužby hodínok.

Každý, okrem veľkých sviatkov, jedáva vo svojej cele. Mäso nejedia, len ryby, vajcia a zeleninu. Majú vyhradený čas aj na dobrovoľné bratské prechádzky, ktorými utužujú duchovné priateľstvo. Vo voľnom čase môžu pustovníci ostať v cele, môžu obrábať záhradu, alebo navštíviť kaplnku či študovať. Rozprávajú iba vtedy, keď je to potrebné, ináč zachovávajú prísne mlčanie, ktoré je silou duchovného života.

3. Zátvorníci - chcú väčším osamostatnením a prísnymlčaním dosiahnuť dokonalosť. Neopúšťajú svoju celku a záhradu. Slúžia svätú omšu. S nikým nerozprávajú, iba s priorom alebo spovedníkom. Potrebné veci dostávajú do okienka. Posledné tri dni veľkého pôstu navštevujú obrady s ostatnými bratmi. Na sviatok sv. Martina majú den otvorených dverí, kedy ich môžu navštíviť bratia.

Dnes sú kamalduli v Taliansku, Poľsku a vo Francúzsku. V 17. storočí sa dostali aj na Slovensko, a to do Červeného Kláštora pri Dunajci a do Ilavy/dnes je tam väznica/.

NAŠE VZORY

Rok a miesto narodenia krakovského biskupa sv. Stanislava s určitostou nepoznáme. Narodil sa niekedy okolo roku 1030, a to podľa tradície v obci Szczepanov v Poľsku. Preto sa niekedy nazýva i "Szczepanowski".

Stanislav študoval najprv v Poľsku, azda v benediktínskom kláštore v Krakove. Neskôr ho vychovávateľa poslali do Liege / v terajšom Belgicku/, ktoré bolo známe dobrou cirkevnou disciplínou a šírením cirkevnej obnovy. Niektorí historici pripúšťajú i možnosť, že Stanislav študoval za istý čas aj v Paríži.

Po návrate do Poľska Stanislav prejavil mimoriadne duchovné, mravné a rozumové schopnosti. Vtedajší krakovský biskup Lambert Zula ho vymenoval za kanonika krakovskej katedrály. Keď Zula roku 1070 zomrel, na žiadosť duchovenstva, ľudu, ba i samého kráľa Boleslava II. pápež Alexander II. vymenoval Stanislava za krakovského biskupa. Slávnosť biskupskej vysviacky sa konala v roku 1072.

Stanislavovo biskupské účinkovanie sa začalo veľmi sľubne. S podporou kráľa mohol Stanislav dokončiť a prehĺbiť pokresťančenie Poľska. Zvlášť sa usiloval obnoviť duchovenstvo v duchu vtedajších reformných

snáh Cirkvi. No postupne sa vzťahy medzi biskupom a kráľom zhoršili, až prešli do otvoreného nepriateľstva. Dôvody nie sú celkom jasné. Poľský historik Vincent Kadłubek /1160-1223/ pripisuje konflikt medzi biskupom a kráľom Boleslavom II. kráľovej nespravodlivosti a ukrutnosti voči poddaným, pre ktorú ho biskup karhal. Životopisy okrem toho uvádzajú kráľove priestupky proti mravnosti a zasahovanie do cirkevných vecí. Historický fakt je, že biskup exkomunikoval kráľa-vylúčil ho z Cirkvi. Kráľ zasa vyhlásil biskupa za zradcu, ktorého treba zabiť. Keď nenašiel ochotného vykonávateľa tohto rozsudku, kráľ údajne zabil biskupa sám, a to pri bohoslužbe v krakovskom kostole sv. Michala 11. apríla 1079.

Zabitého biskupa pochovali najprv na cintoríne pri kostole sv. Michala. Roku 1088 preniesli jeho telesné pozostatky do krakovskej katedrály, kde ich uctieval predovšetkým jednoduchý ľud, ktorý stratil v zabitom biskupovi svojho ochrancu.

Krátko po zavraždení krakovského biskupa poľská šľachta prinútila kráľa opustiť Poľsko. Boleslav odišiel do Uhorska. Životopisci uvádzajú ako miesto jeho smrti benediktínsky kláštor Osiach v Korutánsku.

Krakovského biskupa a mučeníka Stanislava vyhlásil za svätého pápež Inocent IV. v Assisi roku 1253. Odvtedy sa tento svätý biskup uctieva ako patrón Poľska. Veľké oslavy na jeho počesť sa konali roku 1979, na 900. výročie jeho smrti. Oslavy pripravoval nástupca sv. Stanislava na krakovskom biskupskom stolci - kardinál Karol Wojtyła. On sám ich však nemohol viesť, lebo sa medzitým, v októbri 1978, stal pápežom. No so súhlasom poľskej vlády sa na nich mohol zú-

častniť dodatočne aspoň pri pamätnej návšteve Poľska v roku 1979.

O veľkej úcte k sv. Stanislavovi svedčí skutočnosť, že v Poľsku je mu zasvätených 160 kostolov a v zahraničí dokonca 300. Zahraničné kostoly sv. Stanislava sú najčastejšie na miestach, kde žijú väčšie skupiny poľských vysťahovalcov.

MYŠLIENKY ADAMA MICKIEWICZA

- Kto kde po smrti bude, uhádnuť je ľahké, kam v živote sa klonil, tam po smrti padne.
- Boh zadarmo nič nedá, otvorí však dvere, a každý z Neho toľko, koľko chce, si berie.

CESTA K SVÄTOSTI

Milý priateľ,

od nášho posledného stretnutia opäť uplynula dosť dlhá doba. Iste si všeličo zaujímavé prežil a skúsil. Dovoľ mi však otázku: Bolo uplynulé obdobie pre teba len obdobím telesného rastu, alebo si podrástol aj duchovne?

Pred tebou je nová ponuka.

Po prvej a najpotrebnejšej sviatosti /krst/ a po minulom rozprávaní o Najsvätejšej sviatosti /eucharistia/ bude dnes reč o sviatosti, ktorú mám veľkú chuť pomenovať "najnepochopenejšia sviatosť".

Budeme hovoriť o sviatosti zmierenia.

Pýtaš sa, prečo takéto zvláštne pomenovanie? Čím dlhšie poznávam ľudí, tým viac sa presviedčam o tom, akú veľkú pravdu mal don Bosco, keď hovorieval svojim duchovným synom: "Ľudia sa vo všeobecnosti spovedajú zle. Treba ich stále poučovať a povzbudzovať, aby pochopili túto sviatosť. Kedykoľvek povieť dve slová z kazateľnice, nech jedno z nich je o spovedi.

SVIATOSŤ ZMIERENIA

Ako pri predchádzajúcich stretnutiach, tak ani teraz nebudeme opakovať to, čo si sa o sviatosti zmierenia mohol naučiť na

hodinách katechizmu. Pôjde nám skôr o to, aby sme si pripomenuli dôvod, pre ktorý Pán Ježiš ustanovil sviatosť zmierenia. Ďalej si povieme, prečo a ako by ju mal prijímať mladý kresťan, aby mu nebola nepríjemnou povinnosťou, ale skutočným prostriedkom spásy a posilou na jeho ceste ku svätosti.

Iste sa pamätáš, že sviatosťou krstu sa z človeka stáva Božie dieťa a priateľ Ježiša Krista: Pán Boh nám odpúšťa všetky hriechy a vlieva do duše milosť posväcujúcu i pomáhajúcu, aby sme chceli i vládali žiť ako Jeho deti.

Od pádu našich prarodičov však všetci v sebe cítíme nechúť ku konaniu dobra a náklonnosť k zlému. Stáva sa to preto, že po kratšom alebo dlhšom čase zrádzame svoje krstné sľuby. Zanechávame život podľa Otcovej vôle a skúšame žiť inakšie. Jedným slovom - hrešíme.

Ježiš Kristus, náš Priateľ a Brat, vedel o tejto našej slabosti. Aby nám umožnil nový návrat k Otcovi, ustanovil sviatosť zmierenia. Je to akási "oprava" či "reparát" krstu - nová možnosť získať stratenú Božiu milosť a Otcovu lásku.

Keď si zašpiníš nohavice, treba ich vyprat alebo zaniest do čistiarne. Keď sa duša "zašpiní" hriechom, treba ju tiež očistiť. Medzi mladými dosť často počuť: "Idem do čistiarne" na označenie prijatia sviatosti zmierenia. Ako utajené a pritom vtípné pomenovanie môže byť celkom sympatické. Skrýva však v sebe nebezpečenstvo, že sa nám postupne zúži pojem sviatosti zmierenia skutočne len na "rýchlo-

čistieren". Odskočím si "tam", keď vidím, že už je tých "flakov" trochu veľa. A keď z nej vyjdem, môžem si spokojne žiť ďalej. Takýto postoj k sviatosti zmierenia však nie je správny.

Pán Ježiš ustanovil túto sviatosť predovšetkým nato, aby sme sa jej prostredníctvom zmierili s Bohom. Aby nám umožnil upevniť priateľstvo s nebeským Otcom, ak sme ho naštrbili alebo úplne prehrhli hriechom. Má teda dve funkcie:

- vracia človekovi milosť posväcujúcu, o ktorú prišiel spáchaním ťažkého hriechu;

- rozmnožuje milosť posväcujúcu a dodáva silu pre kresťanský život tým, ktorí sú v milosti.

Aby ju človek s úžitkom mohol prijímať, musí túžiť po obnovení a upevnení priateľského vzťahu k Pánu Bohu. Kto necíti, že hriechom naštrbil svoj vzťah k Nemu a túži sa vo sviatosti len "očistiť", uľahčiť svojmu svedomiu, ten túto sviatosť nepochopil a len ťažko bude schopný prijímať ju s radosťou. Skôr mu bude bremenom, nepríjemným sebaobvinovaním.

Všetko sa však zmení, ak si uvedomíš a priznáš, že hriechom si naštrbil alebo úplne pokazil svoj vzťah k nebeskému Otcovi. Keď si uvedomíš Jeho lásku, ktorú ti doteraz stále preukazoval a preukazuje, nemôžeš zostať spokojný v tomto stave. To, na čo Otec čaká, je práve takáto bolesť nášho srdca, že sme boli neverní, a ochota napraviť sa. Boh je ochotný ihneď nám všetko odpustiť, keď zbadá v našom srdci takýto pohyb.

Možno sa ma teraz opýtaš, či je k tomuto potrebná zvláštna sviatosť... Ved takúto ľútosť si možno vzbudiť i osamote...

Netreba kvôli tomu chodiť do kostola a vyznávať sa knazovi zo svojich nepekností!

Viacerí takto uvažujú, ale mylia sa. Keď Pán Ježiš ustanovil na odpustenie hriechov sviatosť spojenú s osobným vyznávaním hriechov knazovi, urobil to preto, lebo nás veľmi dobre poznal. Vedel, že keď človek spácha veľmi zlú vec, potrebuje uistenie, že Boh mu odpustil. Potrebuje viditeľný znak, že Otec ho aj naďalej miluje a na všetko "zabudol". A tento znak vykoná práve knaz, ktorého tým Pán Ježiš poveril.

Uvedom si, že Otec nie všetko, na čo myslel, i konal. On pre seba nepotrebuje počuť naše priznanie. Potrebuješ to však ty sám a potrebuje to i spovedník. Ty preto, aby si si uvedomením a vyznaním hriechov ešte raz pripomenul, čo si to vlastne vykonal a aby si sa lepšie disponoval k ľútosti. A spovedník zasa preto, aby mohol posúdiť veľkosť tvojich vín a dať ti vhodné poučenie, ako sa ich v budúcnosti chrániť, prípadne ako napraviť spáchané škody. Knaz teda pri sviatosti zmierenia zastupuje Pána Boha nielen v tom, že v jeho mene odpúšťa hriechy, ale aj namiesto neho rozhoduje, čo a ako sa má vynahradiť a napra-

vit. Aby to mohol, potrebuje naše úprimné, úplné a ľútostivé vyznanie.

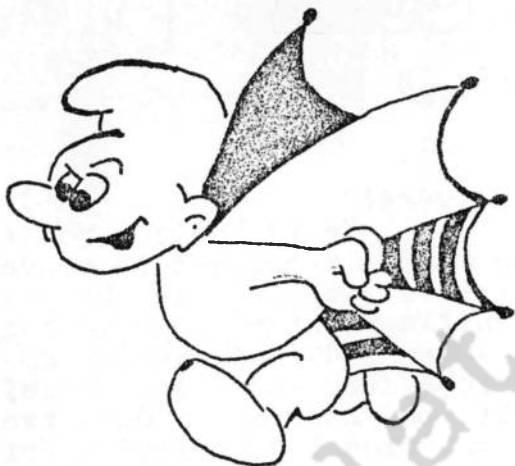
Pre mladého človeka, ktorý sa s Božou pomocou už tak často nedopúšťa ťažkých hriechov, je sviatosť zmierenia príležitosťou stretnúť sa s Ježišom, očistiť sa od neverností a znovurozničiť svoju lásku k Nemu. Kto pristupuje k tejto sviatosti len vtedy, keď musí, podobá sa človeku, ktorý čaká, kým mu pokazený zub nevyhnie až na koren. Až keď sú bolesti neznesiteľné alebo dostane nejaký zápal, ide konečne k zubárovi...

Zijeme v dobe preventívnych lekárskech prehliadok, ktoré nám uľahčujú udržať si zdravý chrup. Aj so sviatosťou zmierenia by to malo byť podobne. Ten, kto nemá záujem stať sa svätým, zachováva iba príkaz Cirkvi a prijíma ju iba 1 až 2 - krát do roka. Ten, kto nepripisuje svojej dokonalosti veľkú dôležitosť, uspokojí sa s mesačným intervalom. No chlapec, ktorý túži stať sa horlivým kresťanom, pristupuje k tejto sviatosti po dohode so svojím svedníkom 2-3-krát za mesiac.

Aj ty by si sa už mal natoľko poznať, aby si vedel, ako dlho dokážeš žiť po prijatí sviatosti zmierenia "na výške". Ak iba týždeň - dva, nie je múdre žiť dlhšie - týždne, možno i mesiace, ale čím skôr sa vzchopíš a rázne sa pustiť do boja so svojimi chybami, posilnený úprimnou ľútosťou a sviatosťou milosťou z dobrej sviatosti zmierenia.

Prajem ti, aby si tieto úprimné a mnohými tvojimi rovesníkmi už aj praktizované rady aj ty čo najlepšie pochopil, prijal a skúsil nimi sa aj riadiť. Sám na sebe sa potom budeš môcť presvedčiť o tom, že "Eu-

charistia a sviatosť zmierenia sú dve krídla, pomocou ktorých sa letí do neba".

SPOMIENKY NA ŠKOLU

- Epos sa začína provokáciou.
- Otec Coriot až po smrti zbadal, že ho dcéry nemilujú.
- Hollý písal ódy a légie.
- Slová s protikladným významom sa volajú anonyná.
- V roku 1492 vypuklo objavenie Ameriky.

Syn bledej tváre!

Veľký Manitou posielal mňa, Bielenho Sokola, náčelníka červených tvárí, aby som znovu zasiel do tvojho srdca semeno ušľachtilosti, ktoré je v mestách bledých tvárí dávno udupané komfortom a blahobytom. Prichádzam, aby som rozbil omietku a asfalt, pod ktorým sa dusí tvoj cit pre krásu a dokonalosť prírody. Prichádzam, aby som ti cez tieto nádhery ukázal ich pôvodcu, ktorého my, červené tváre, voláme Veľký Manitou a ty, bledé tváre, Nebeský Otec. Teda, ak chceš, počúvaj!

Hlavy Apačov už oddávna zdobia perá. Sú ozdobou pravých bojovníkov a nosia ich len pri slávnostiach kmena. Každé pero má svoju históriu. Každé z nich si musel bojovník zaslúžiť, a to často aj s nasadením života. Hustá čelenka náčelníka svedčí o tom, že si kmen vybral za vodcu udatného, múdreho a šľachetného muža. Skúška, za ktorú bojovník dostal pero, sa koná pred tvárou Nebeského Otca a s vedomím kmena, preto podvod a nečestnosť sa prieči viac ako smrť.

Pretože v mestách bledých tvárí vyhynúť jas cti, zaniká túžba po statočnosti, pravde a spravodlivosti, je treba bojovníkov, ktorí budú bojovať za tieto ideály.

Viem, že niektorí zo synov bleďých tvárí majú šľachetné srdce a chceli by sa stať bojovníkmi. Nech teda títo synovia počúvajú.

Vo wigwamoch červených tvárí sa žije dobre. Býva s nimi pokoj a šťastie, lebo každý dospelý člen kmeňa urobí od východu slnka až po jeho západ aspon jeden dobrý skutok bratovi. Na sídliskách bleďých tvárí sa žije zle, lebo bleďá tvár myslí len na seba. Ak chceš byť dospelým bojovníkom, spln výzvu Nebaského Otca a urob od východu po západ slnka aspon jeden dobrý skutok. Ak sa ti to podarí 30-krát za sebou a predložíš svojmu náčelníkovi zoznam skutkov, ktoré si každý den zapíšeš, splníš prvú skúšku a dostaneš šatku - symbol dobrého skutku. Váž si ju ako indián svoje perá, lebo ona je dôkazom tvojej šľachetnosti voči bratom. Ak tento rad dobrých skutkov prerušíš čo len na jeden deň, skúška končí a musíš ju začať odznova. Den začatia skúšky musíš vždy oznámiť náčelníkovi, ináč je neplatná.

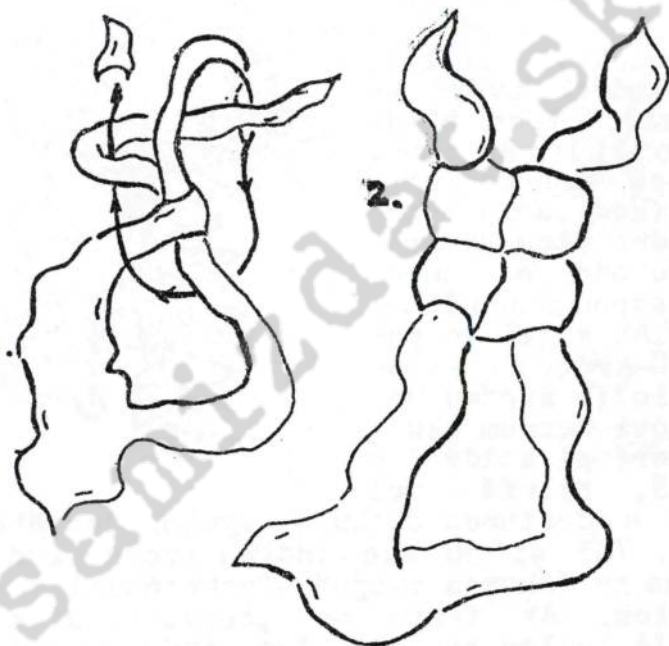
Ak ani po skončení skúšky neprestaneš denne robiť dobrý skutok, stávaš sa priateľom Nebaského Otca - Veľkého Manitoua,

ktorý bude stále s tebou práve tak, ako keď si s mužmi s červenou tvárou.

Pamätaj, že svoje skutky robíš pred tvárou Nebeského Otca, u ktorého je nešťastnosť horšia ako smrť. Preto: radšej zomrieť ako luhat!

HOWGH

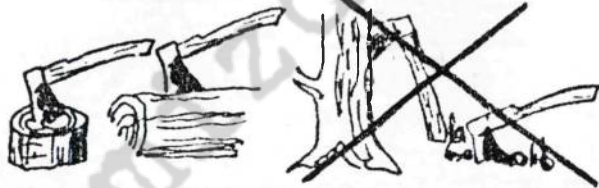

Ako na šatke uviazať UZOL DOBRÉHO SKUTKU?

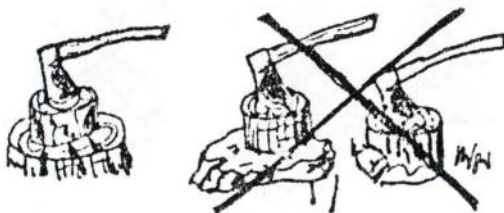
ROBINSONIÁDA

Milí chlapci,
s príchodom leta a prázdnin nastal čas výletov. Možno sa niektorí z vás vyberú aj na stanovačku. A keďže na žiadnej správnej stanovačke sa nezaobídete bez sekery, chcel by som vám teraz dať niekoľko rád, ako s nou správne a bezpečne zaobchádzať.

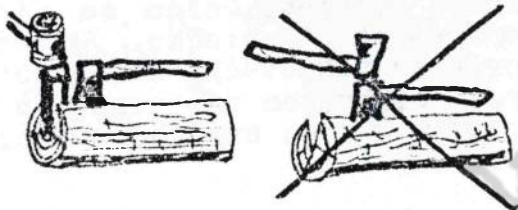
- Sekera je veľmi užitočný, ale aj nebezpečný nástroj. Preto:
- Majte ju vždy v dobrom stave - ostrú a pevne nasadenú v porisku!
- Sekerou nikdy nehádzajte!
- Sekeru odkladajte zaseknutím do pňa alebo do polena, nikdy nie do stromu alebo do zeme!

- Pri štiepaní dreva si polienko položte na pen, nikdy nie na holú zem alebo kamen!

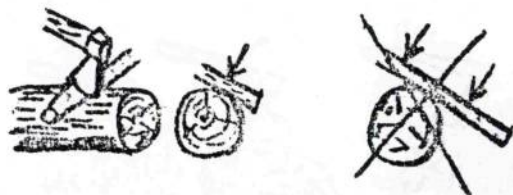
● Dlhé polená štiepajte pomocou klinov, ktoré si môžete sami zhotoviť z tvrdého dreva. Na klíny udierajte drevenou kyjanicou. Druhou sekerou, kladivom alebo kyjanicou nikdy neudierajte na sekeru.

● Konáre zoŕatých stromov osekávajte tesne pri kmeni, vždy v smere ich rastu, nikdy nie naopak. Pri tejto práci stojte vždy tak aby bol kmen stromu medzi vami a sekerou.

● Tenší konár presekávajte tak, že ho jednou rukou pridržíte na polene, alebo ho oprite v mieste, v ktorom ho chcete preseknúť. Vlákna dreva pretínajte šikmo.

● Sekerou tnite proti podložke, ináč odsekuté drevo odletí a môže vás poraniť!

● Pri práci dávajte pozor, aby nikto nebol v dosahu sekery!

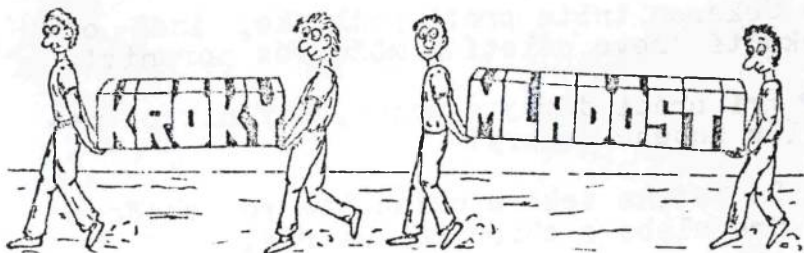
● Do batoha sekeru ukladajte vo vhodnom púzdre alebo s chráničom ostria!

Chlapci, verím, že ak sa budete držať týchto rád, pri práci so sekerou sa vám nič zlé nestane a budete mať z nej radosť.

ODHAD ČASU

Touto hrou si môžete skrátiť dlhé chvíle pri cestovaní na výlet. Hrá sa veľmi jednoducho. Najprv vedúci odpočítava podľa hodiniček 5, 10, 15, 20, 25 až 30 sekúnd a po nom hneď nadväzuje v počítaní prvý hráč, ktorý sa však na hodinky nesmie pozerat'. Postupne hlási 5, 10...30 sekúnd. O koľko sekúnd sa spletie pod alebo nad skutočný čas, tolko trestných bodov dostáva. V hre sa postupne vystiedajú všetci členovia družiny.

- Janko, čo tu robíš?

- Kamaráti! Srdečná vďaka, že ste ma zachránili. Bolo to v poslednej chvíli.

- Nevieť pochopiť, že zaútočili práve na teba. Rozprávaj!

- Ale viete, podľa dohovoru som išiel na miesto, kde som našiel kus listu. Hľadal som všade, no nič som nenašiel. Iba mnoho prázdnych fliaš a ohorkov z cigariet. Zrazu sa vedľa v zrúcanine starého domu niečo pohlo. "Hľadám mačka", pomyslel som si. Ale nie, bol to človek. "Sledujú ma", blysko mi hlavou, "rýchlo preč!" Tváril som sa, že som na čerešniach a bleskovo som zmizol kade ľahšie.

Medzitým sa zvečerilo. Zastavil som sa na poklone v kostole. Keď som vyšiel von, počul som hurhaj a krik - to banda chuligánov ničila mesto.

- No, mesto snád až nie. Uber troška - prerušil Janka Marcel.

- Ale lomoz to bol riadny. Vravím si: "Nezačínaj si s nimi, daj im pokoj. Sú to ostrí chlapi!" Nuž a ustúpil som im z cesty. Vtom som však začul:

- Šéfe, to je on...

- Ale, ale, takže by to bola tá istá banda? - utrúsil Vilo len tak popod nos.

- ...Dajme mu, nech vie, čo je snoriť po našich kútoch - zvolal jeden, zrejme šéf.

- Chcel som utiecť, ale nedalo sa. Stihol som chytiť jednu do nosa. Chránil som si zuby, keď vtom...ste pribehli vy. Ešte raz vám ďakujem za záchranu.

- Chlapci, musíme si dávať väčší pozor. Zdá sa mi, že chuligáni zo záhrady a tí z mesta sú tí istí - vyslovil Vilo svoj názor, no teraz už nahlas:

Ešte v ten istý večer prišli chlapci ku mne na poradu. Vypočul som ich príbeh.

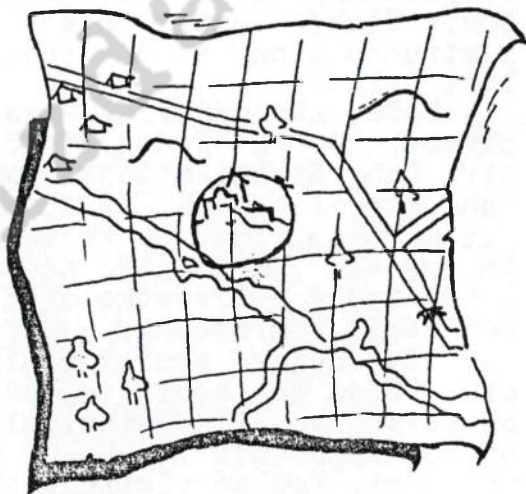
- Musíme konať rýchlo, pretože banda je silná, a poklad môžu preniesť. Navrhujem v sobotu vyraziť do hôr - predniesol som svoj návrh.

- Počkaj, ale kam? - opýtal sa Marcel skoro zúfalo.

- Musíme zistiť, aké hrady sú vo vzdialenosti asi 30 km od nás. Ukáž mapu!

Zobral som mierku do kružidla a na mape som urobil kružnicu so stredom v našom meste. Všetci sme zvedavo "zapíchlí" svoje oči do mapy. Po chvíli hľadania sme objavili dve zručniny hrádov.

- Navrhujem, aby sme sa rozdelili, a tak preskúmali obidve hrady naraz. Ja pôjdem s Marcelom, Vilo s Jankom. Buďme opatrní,

aby sme si niekde nerozbili hlavy. Všetko musíme dôkladne prehľadať, každý kút zručaniny, aby sme studnu neprehliadli. Dohodneme sa, že ak ju nájdeme, nepolezieme do nej. Platí?

- Platí - odznelo sverne.

- A potom v sobotu večer sa stretneme tu u mňa.

Poradu sme zakončili modlitbou k Panne Márii "Pod tvoju ochranu", lebo tú ochranu sme neozať potrebovali.

Je sobota ráno. Spolu s Marcelom stúpame chodníčkom k hradu. Hrdo sa vypínal pred nami uprostred zelene hôr. Okolie chodníka vystielal trávnatý koberec, ozdobený živými drahokamami kvetov, ktoré natrčali svoje hlávky hladkaniu sínečných lúčov. Tichý vetrik niečo šuškal tráve i stromom a ony to dôverným šepotom posielali ďalej.

- Bože, -aká nádhera! - začal som sa rozplývať. - Aký krásny je život! Je radosť žiť. Och, život, milujem ťa! A milujem i toho, kto mi ho dal. Milujem ťa, Bože! Áno, žiť s Bohom. Ináč by krása navôkol stratila zmysel. Ak za tým nevidím dobrotivého Boha, ktorý to všetko drží v náručí, som chudobný, som žobrák...

Tak nejako som si robil rannú meditáciu. Občas som hodil pohľad na Marcela. Aj on to všetko silno prežíval - vyzeral akoby bol zaľúbený. Spokojný úsmev mu ihral na tvári. Veď on vlastne aj bol zaľúbený - do Pána Boha. Zrazu pobehol vpred, otočil sa a vyskočil na kameň. Pod nami ležala dolina v rannom opare.

- Bože, aký si dobrý, aký si krásny!
A z Marcelovho hrdla sa ozval spev. Krásny a
čistý. Niesol sa ponad lesy, ponad celú do-
linu. Znel na oslavu nebeského Otca, ktorý
pre nás stvoril túto kolísku - našu Zem.

Občas jasný, pokojný, tichý den
pozerám na nebo, hviezdny plášť.
Vtom dušu mi uchváti Tvoja moc
a volám ku Tebe, Otče náš.

Ó, Bože, ó, Bože, Pane môj,
zabudni na to, čo bolo zlé.
Vieš dobre, že vždy som iba Tvoj,
a že Tvojou cestou kráčať chcem.

Ozvena niesla vyznanie lásky od brala
k bralu a vôbec nechcela prestať. Veru,
krásny je život v milosti Božej. Ba len tak
človek chápe krásne veci! Aká škoda, že sú
ľudia, ktorí sa uzavreli pred touto krásou
a nevidia ju pre hriech, ktorý im naplna
dušu!

Zrúčenina hra-
du bola zrazu pred
nami. Opatrne sme
prešli hradnou brá-
nou a ocitli sme sa
na nádvorí. Na naše
prekvapenie sme zi-
stili, že hrad bol
často navštevovaný.
Dokazovali to po-
hodené konzervy a
fľaše.

- Marcel, začne-
me hľadať postupne
od brány, dobre?

- Súhlasím.

A tak sme krok za krokom prekutali celé nádvorie. Nič! Len množstvo menších i väčších kamenov z rozrušených múrov a klenieb sa povalovalo po zemi. - Žeby tu nemali studnu?

- Možno pri veži - svitla nádej Marcelovi. No hneď aj zhasla. Ani tam studne nebolo.

Kým Marcel hľadal pri veži, ja som vyskočil na zvyšok hradných múrov, aby som si urobil celkový prehľad o hrade. Z výčnelku múra asi zo štvormetrovej výšky sa mi celé nádvorie ukázalo ako na dlani. Nič nove. Už som sklamaný chcel zliezť dolu, keď tu zrazu jedno miesto na nádvorí mi udrelo do očí. Ležal tam obrovský plochý kameň priemeru vyše metra a zem okolo neho bola nápadne udupaná. Srdce mi poskočilo v novej nádeji. No poskočilo asi veľmi silno, lebo v tej chvíli, zabudnúť kde stojím, stratil som rovnováhu a... už som letel. Cítil som, ako mi múr počíta rebrá. "Len aby som dopadol na nohy" - prebleslo mi myslou. Modliť som sa veru nestačil. Dopad bol náhly a tvrdý. Ešte šťastie, že som po nom urobil kotrmelec, ktorý som kedysi precvičoval.

Keď sa zvířený prach usadil, zbadal som Marcelovu rozosmiatu tvár.

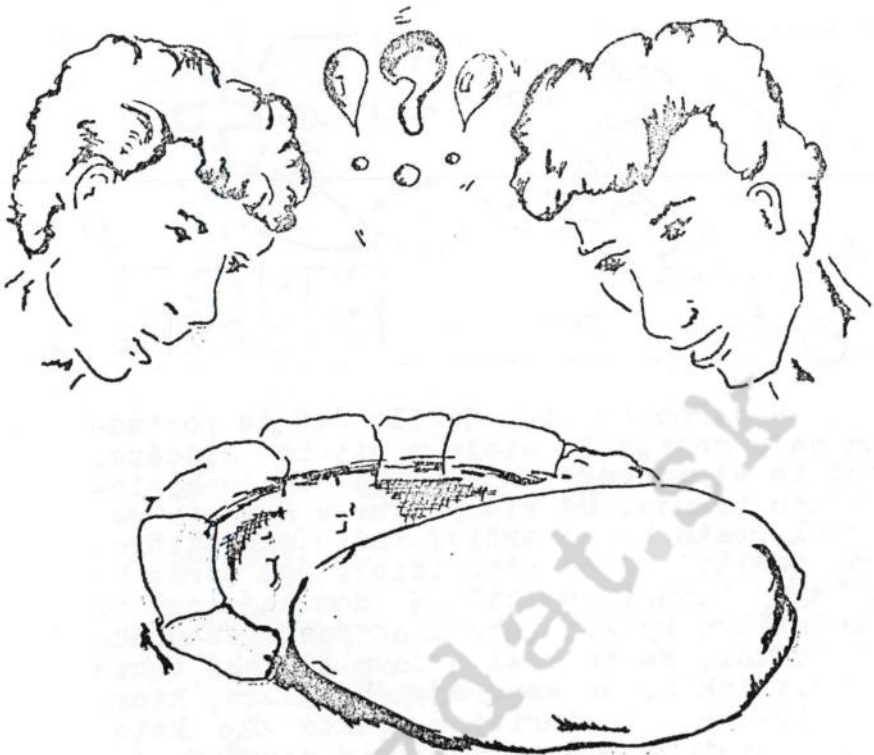
- Čo robíš? Ty nevieš lietat?

No keď si uvedomil moje úbohé položenie v prachu zeme, hneď zväžnel a priskočil ku mne.

- Nič sa ti nestalo?

Zagánil som nan a niečo som zamrmlal. Keď videl, že to nie je so mnou až také vážne, znovu sa rozosmiel na plné hrdlo.

- Marcel, myslím, že som predsa len niečo našiel - chcel som schladit jeho nespútanú radosť. - Pozri!

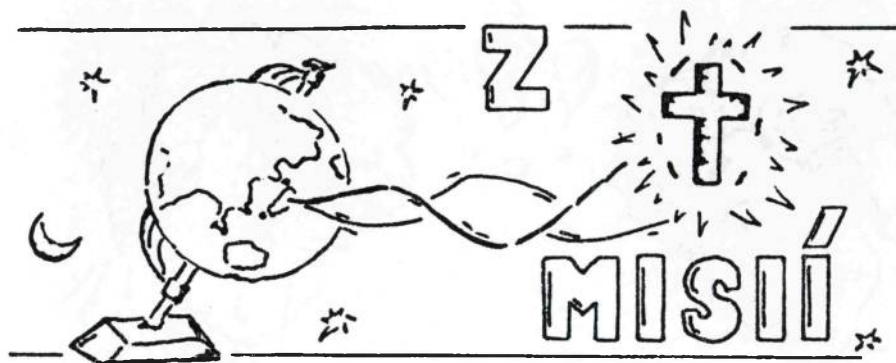
Stáli sme pri veľkom plochom kameni.

- Poď, skúsime ho nadvihnúť.

- Co?! A načo? - bránil sa Marcel. Určite-ho odrádzala veľkosť balvanu.

- Len to skúsme - naliehal som.

Kamen bol naozaj veľmi ťažký, zodpovedne k svojej veľkosti. Ochkali sme, kričali známe heslá ako "hej-rup" a "tri-štyri". Pripadali sme si ako mravce, ktoré sa pasujú s chrústom. No naša námaha nevyšla nazmar. Po čase sme kamen trochu odsunuli z pôvodného miesta. Naša predtucha nás neklamala; na okreji kamena sa objavil temný otvor studne.

Konečne sa mi podarilo dať do poriadku našu najnovšiu misiu v oitskej diecéze. Bol to stredoveký samurajský dom s historickou bránou. Už viac rokov v nom nik nebýval, preto ho poverčiví ľudia nazvali "jureri jašiki" - dom strašidiel. No teraz ho volajú "tenši jašiki" - dom anjelov. Ba "katorikku kyokai", ako tu nazývajú katolícky kostol, sa tu stal jedným z miest tohto budhistického a samurajského mesta, ktoré navštevuje veľa turistov. Takto ako katolícky misionár mám príležitosť povedať návštevníkom o katolíckej viere. Je to jedna z možností, ako siať do srdc týchto ľudí semienko božskej náuky, ktoré, ako som presvedčený, raz prinesie úrodu.

Pri tejto príležitosti by som sa po-delil s vami o nevšedný zážitok. Mali sme tu horlivú katechumenku, slečnu Abe, ktorú som mal pokrstiť na Veľkú noc. Veľmi sa tešila, že sa stane Božím dieťaťom. Pol roka každú nedeľu prichádzala na svätú omšu a každý den, keď išla do roboty, vošla do kostola vedľa misie a chvíľku sa modlila. Takto spokojná a veselá odchádzala do úradu, kde pracovala. Na Kvetnú nedeľu večer som s nou zopakoval obrady krstu, ktorý mala prijať na Bielu sobotu. Z celého srdca opakovala za mnou: "Verím v Ježiša Krista..."

Odriekam sa zlého..." Keď sme sa ľúčili, povzbudzoval som ju, aby ešte týžden vydržala. Usmievala sa a videl som, že od radosti jej vypadla slza z oka. Odprevadil som ju k bráne. Bývala blízko misie - asi 300 metrov.

O pol hodiny sa ozval telefón. Volala polícia, že neďaleko misie zrazilo auto istú ženu. Vraj na ceste našli katechizmus, a preto sa pýtajú, či to nie je naša veriacca, či ju nepoznáme. Spolu s katechétkou som bežal na miesto nešťastia a videl som, že je to naša slečna Abe.

Keďže rodičia slečny Abe a celá rodina sú budhisti, pohreb bol v budhistickej pagode. So sestrou katechétkou sme sa zúčastnili na pohrebe a spolu s nami aj niektorí naši veriaci. Ba rodina prosila sestričku, aby po dlhom obraze budhistickej

sutri prehovorila pár slov a odobrala sa od nebohej, ktorú učila katechizmus a s ktorou boli dobré priateľky. Všetci prítomní boli dojatí až k slzám. Dokonca dvaja budhistickí bonzovia sa hlboko poklonili.

Bál som sa, že ľudia si budú vysvetľovať nešťastnú smrť slečny Abe ako trest bohov za to, že sa chcela stať katolíčkou. No naopak. Pri rôznych príležitostiach som vysvetľoval príbuzným, že Abe sa dostala rovno do neba, lebo mala žiadosť krstu a teraz sa prihovára za nás všetkých, ba aj za obyvateľov mesta Kitsuki.

Po pohrebe som začal cítiť, že to nie sú prázdne slová, ale skutočnosť.

O týžden po nehode, práve na Veľkú noc, prišla na svätú omšu mladšia pani, ktorá pracuje v neďalekom sirotinci. Studovala na univerzite v Nagasaki, ktorú vedú sestričky. Začala sa tam učiť katechizmus, ale nebola pokrstená, lebo jej rodičia ako horliví budhisti jej to nedovolili. A aj keby prijala krst, nemohla by ísť do katolíckeho kostola. Táto pani sa občas zastavila na misii, kde sa pomodlila. Dal som jej Bibliu, aby ju čítala. No otec jej ju spálil. Celá zarmútená mi to prezradila až neskôr. No aj napriek všetkému sa ďalej učila katechizmus.

Istý večer mi povedala, že otec sa jej pýtal, či nepozná niekoho, kto vie po anglicky; že by bolo dobré, keby sa vnúčatá učili po anglicky už teraz, keď navštevujú ľudovú školu.

- Dobre, otec. Ja poznám misionára, ktorý mi dal Bibliu, čo si spálil. Co keby som ho poprosila, aby on učil naše deti anglicky?

- Výborne! Tak ho o to popros. Môžeš aspon raz týždenne zaviesť deti k nemu.

A tak istého večera priviezol sám dedko deti na angličtinu. Odvtedy sme priateľmi. Nedávno, keď mal jeden z chlapcov narodeniny, celá rodina ma pozvala na obed. Bol ozaj parádny. Nechýbala ani surová ryža, ktorá je najlepšou pochútkou v japonskej kuchyni. Samozrejme, že bola zaliata ryžovou pálenkou, nazývanou "saké". Namiesto našich koláčov boli ryžové buchty a kvasená repa. Pri odchode mi ešte dala babka pekný balík s rôznymi lahôdkami.

Stále sa modlím k Nebeskej Matke, aby v tomto jej zasvätenom roku mohla ich dcéra prijať krst a aj ich vnúčatá, aby sa mohli stať Božími deťmi.

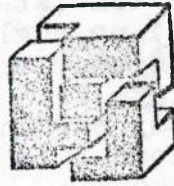
O modlitby na tento úmysel prosím aj vás, drahí priatelia.

Otec Jozef Figura
salezián-misionár
J a p o n s k o

TENŠI JAŠKI

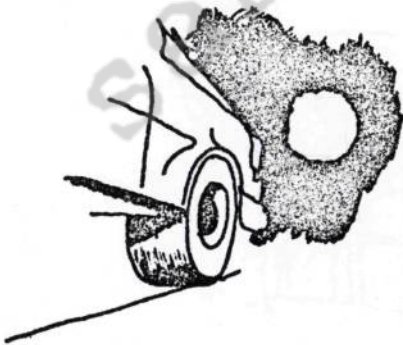
NÁM PROBLÉM

Blahoželám všetkým, ktorí sa v čítaní dostali až sem. Ak vám zostalo ešte trochu trpezlivosti, tak sa s vami podelím o svoju skúsenosť.

Možno, že sa už aj vám stalo čosi podobné ako mne. Raz večer som cestoval domov autom. Cesta bola dobrá, suchá. Jazdilo sa jednoducho a ľahko. No keď som prešiel 60-70 kilometrov, zrazu som sa ocitol v hustej hmle. Stratil som úplne predstavu o tom, kde sa na ceste práve nachádzam. Bol to veľmi zlý pocit bezmocnosti. Keď som po niekoľkých pohyboch volantom a niekoľkých pokusoch brzdiť zistil, že je porádna poriadovica, mal som úzko v duši. Ako pôjdem teraz ďalej? Čaká ma ešte dobrý kus cesty. Tu zostať nemôžem, musím prísť do-

mov, stoj čo stoj! Vedel som, že som práve na úseku častých zákrut v kopcovitom kraji. Už by som bol kapituloval, keby nebolo svetla, ktoré sa zrazu predo mnou objavilo. Bolo to zadné svetlo nákladného auta, kto-

ré malo omnoho väčšiu stabilitu na vozovke a zrejme aj lepšie hmlovky ako moje auto, pretože išlo vyrovnanou rýchlosťou vpred. Ono mi pomohlo - došiel som domov zdravý.

Vodiča toho nákladného auta som nikdy nespoznal. A aj keď som mu nedal zahrat pesničku do Zákruty, predsa cítim voči nemu vďačnosť.

Keď toto čítaš, snáď si myslíš, že som sa rozhodol touto cestou mu poďakovať. Nie. Aspon nie to je mojím hlavným úmyslom. Chcem ho skôr ešte využiť. Teraz ako prirovnanie. Totiž aj náš život je takým cestovaním domov k Otcovi. Aj na tejto ceste prechádzame rôznymi úsekmi. Kým sme malí, jazdí sa nám pomerne ľahko - rodičia nám vyberajú tie najľahšie cesty. /Niektorí sa možno aj vezú! / Často aj neskôr je to príjemné cestovanie bez komplikácií.

Sú však chvíle / a keby len chvíle! /, keď sa mladý človek dostane ako keby do tmy a hmly. Do hmly so svojou vierou, so svojimi vedomosťami, predstavami, ba niekedy aj so svojím životom. Ešte nedávno s tým ani nepočítal. Nerobil si žiadne problémy. Vôbec sa nepripravil na takúto možnosť. V takejto dezorientácii potom stačí niekoľko mravných "šmykov"... a už je so svojím tradičným náboženstvom v závoze. A preto, že si nemyslím, že zamestnanie u odťahovacej služby /alebo pohrebnej/ má najväčšiu bu-

dúcnosť, chcel by som touto rubrikou ponúknuť svetlá tým, ktorí o to budú stáť. Jej poslaním je teda pomôcť vám dostať sa z hmly, vnieŕť svetlo do vašich životných problémov, nie vymyslených, teoretických, Chcel by som čerpať zo života mladých, z vášho života a ponúknuť riešenie z pohľadu našej viery. Vierou tak naplníte nielen sviatočné, ale aj všedné dni. Dvojaký život sa žiť nedá!

Vravel som o hmle. Možno, že sa do nej dostávaš, alebo sa v nej už nachádzaš. Nestrácaj dôveru a nájdí odvahu zveriť sa so svojím problémom. Čakám aj na tvoje otázky a podnety. Ich riešením môžeme pomôcť aj iným.

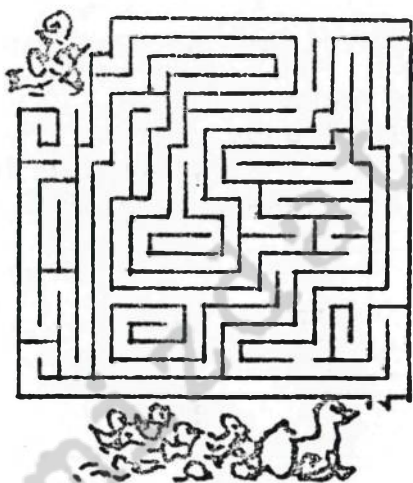
Vo svete sa ti núka veľa svetiel. Sú to bludné svetlá. My budeme čerpať z Ježiša, a takto sa nemôžeme zmýliť, lebo On o sebe povedal: "Ja som svetlo sveta. Kto ma nasleduje, nebude chodiť vo tmách, ale bude mať svetlo života." /Jn 8,12/

Z Á P A L K Y

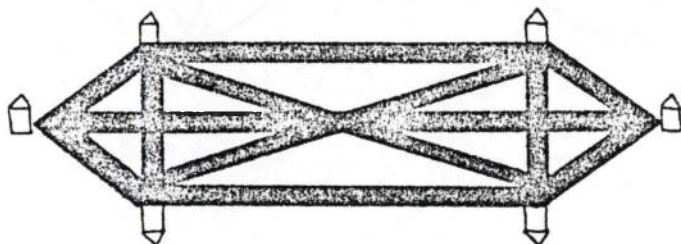
Na túto hru potrebujeme dve zápalkové krabičky s rovnakým počtom zápaliek. Najprv vysypeme zápalky na kôpky. Súťažia dvaja hráci, ktorých úlohou je poukladať svoje zápalky do krabičky v čo najkratšom čase. Podmienkou je, aby zápalky boli poukladané hlavičkami na tej istej strane. Hra sa končí v momente, keď jeden z hráčov splní úlohu. K výslednému času sa pripočítava 10 sekúnd za zle uloženú a 15 sekúnd za neuloženú zápalku.

Hádanky

1. Jedno káčatko sa zatúlalo. Pomôžte mu nájsť cestu k svojej káčacej rodinke.

2. Strážnik stráži 6 domčekov. Cez noc sa pri každom zastaví dvakrát, pričom príde vždy inou cestou. Ako je to možné?

3. Na školskom ihrisku hrali 2 trojčlenné družstvá chlapcov futbal na malé bránky. Boli medzi nimi tri dvojice bratov: Belákovcov, Košíkovcov a Slovákovcov a menovali sa Ján, Jozef, Karol, Milan, Pavol a Peter. Traje z nich mali po 8 rokov a tvorili družstvo A. Družstvo B bolo zložené zo zvyšných troch, ktorí mali 6, 7 a 9 rokov. Fritom:

- Peter a Milan sú bratia a volajú sa Belákovci;
- Pavol a Ján tvoria bratskú dvojicu;
- Ján je spoločne s Milanom a Petrom v družstve A;
- bratia Košíkovci sú zo všetkých chlapcov najmladší;
- Karol nemá 7 rokov.

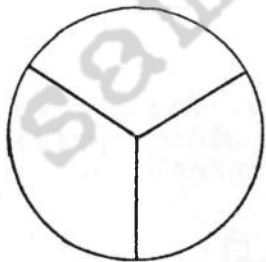
Z uvedených údajov určte:

a/ koľko rokov má Pavol, Karol a Jozef;

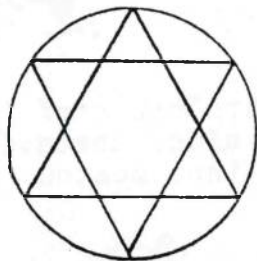
b/ ako sa priezviskom volá Ján?

4. Nakreslite jedným ťahom.

a)

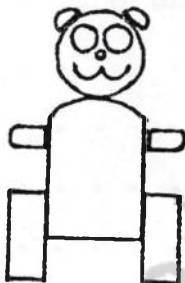
b)

VYLUŠTENIE HÁDANIEK Z ČÍSLA 11

1. Máte fantáziu

Lokomotíva sa dá prestavať na macka takto:

2. Pre bystré hlavy

Aká je hmotnosť kocúrka? Odpoveď:

Hmotnosť Murka je 2,5 kg.